

# PŘÍRODA

## NENÍ JEN NÁDHERNÁ, ALE JE TAKÉ KRUTÁ

---

Zažil jsem nedávno jednu vichřici nad Evropou. Uvědomil jsem si, jak jsme jako lidé malí a nicotní. Namlouváme si, že můžeme všechno dělat a řídit. Žijeme v iluzi, že umíme vše plánovat a určovat předem. V takovýchto bouřlivých dnech dostáváme ale opačnou lekci.

Snad ještě více než kdysi se cítíme bezmocní dnes. Když všechno selže, nefunguje elektřina, nejedou vlaky a jsou zrušeny lety. Když nás moderní technika nechá na holičkách, nastane zmatek a nevíme, kudy kam. Jsme zranitelnější, než kdy dřív.

A přece má tato zranitelnost také své dobré stránky. Příroda nás totiž může mnohému naučit. Obdivujeme sice její krásu, avšak zažíváme také její moc, která nás převyšuje. Potom je třeba pokory, abychom sami sebe chápali jen jako část stvoření a nepovyšovali se nad ně. Ano, příroda není jen nádherná, ale bývá také plná násilí a krutá. V její moci se setkávám se zcela jiným Bohem, který rozbíjí všechny obrazy, jež jsem si o něm vytvořil, a nutí mě k tomu, abych se odevzdal jeho nesmírné velikosti, moci, ale i do jeho ochrany.

---

Se svolením zpracováno podle knihy Anselm Grün: *Rok, kdy zemřel můj otec*, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství. Redakčně upraveno.

Více k tématu: [www.vira.cz](http://www.vira.cz)

# PŘÍRODA ČLOVĚKA ZKLIDŇUJE A UTIŠUJE

Jednou mě jeden mnich vzal do okolí jeho kláštera. Vedl mě po kluzkých stezkách, upozorňoval na skály roztodivných tvarů, díval se na modrou oblohu, ukazoval mi cestu lesem. Vše toto člověka zklidňuje a utiňuje, řekl. Podle něj je totiž ticho nezbytné k tomu, abychom se osmělili otevřít branku k vlastnímu srdci. Dodal, že ticho je převelice důležité k tomu, abychom dokázali naslouchat sobě samým a dozvěděli se, co se děje v těch nejhlubších koutech našeho já, a objevili, že ten nejvzdálenější horizont, k němuž všichni tíhneme, leží hluboko v nás samých.

## MŮJ OTEC ZEMŘEL POTÉ, CO POSEKAL TRÁVU

Můj otec velmi miloval přírodu. Vždy nás jako děti vedl k vnímavosti pro její krásu. „Stromy a keře velebí Pána,“ říkával nám dětem při našich procházkách. Rostliny rostou vzhůru a tím chválí Boha.

Zemřel poté, co posekal trávu a svou milovanou zahradu připravil na neděli. Když zemřel, byla sobota odpoledne. V ten překrásný den svítlo slunce. A svítlo také, když jsme jej pohřbívali. Měli jsme pocit, že mu toto nádherné počasí daroval Bůh, aby obrátil náš pohled od otcovy smrti ke kráse svého stvoření a abychom my se očima svého otce dívali na tento svět, který je plný Boha a který svým bytím Boha chválí.

---

Se svolením zpracováno podle knihy Anselm Grün: *Rok, kdy zemřel můj otec*, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství. Redakčně upraveno.

Více k tématu: [www.vira.cz](http://www.vira.cz)